

הבאים אל הקדש.

ס

כשהולכים אחרי ההרגשה העליונה של הופעת רוח הקודש, ושל כל חמפה והופעה שבעולם, בלא התקשרות אל התורה ופעשיה במסויות, ובמדידת המדות הטובות, הכשירות על מיה, הרי זה חסא נרב ואביהו. הפרדת יסוד אבא באיבא עלאה.

השבים המתהגים ככה שמתקבים אל הקודש, מיוחדים הם מפרהקים. בקרובים אפילו אש זרה, ובאים אל הקודש. שהויי יין, בלא איבתא דשמיא, הנובעת מפקוד עליון. הבאה על ידי כיסוי הראש. אלא פרועי ראש, ומיוחדים כל אהר בהשגת הטהרה בלא אינד עליון של הורת כשה כורשה. ולא נסלו צעה זה מזה, ובורים הלכה בסני רבם. מתוך הרה של גמות פנימית, ועובק גזול של קדושה זו צריכה להתבטל בפני מקור הטהרה, ונקלש בכבודי.

והם כיוודציו של מקום, אינם יבטים להתגבל בנפלים גדולים כמטה וארין, בנתפשטותם, נחים סן העולם, ואינם באים בבנין של כשמתה, ובנים לא היו להם, וחוררים בתחלה שניה כפינתם זה אליהו, המלא רוח ד' וקנאת הברית.

דרך הקודש

שכא

המסורת והעבודה המקודשת על מי הנבואה והתורה המנוחלת. וההתעלות העליונה, המכבדת את הקדושה, ומגבלת את תנאי החיים הרוחניים, ועם זה מנשאת עצמה ככל הערכים העולמיים, נמזגו בישראל, לשאת בכחה העז את משא הגלות וכל עמלו, ולחדור דרך כל עמקי תהומות אור ישועה וגאולה. זכרו תורת משה עבדי אשר צייתי אותו בהורב על כל ישראל חקים ומשפטים, הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום ד' הגדול והנורא, והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם.

רוח הנעוררים הסוער, התעורר בעז ובגבורה, עם רוח הזקנה המסודר, המלא כובד ראש והירות, יחד מתאגדים לאגודה לעסוף פעולתם בחיים, הרוחניים והגשמיים. זהחיש ישועה, ולהעשות כסיס לצמת ד', עריכת גר לפני ישי משיח ד', רוח אפילו, אשר בא יבואו אלינו שניהם יחד, אליהו הנביא עם משיח בן דוד.

הרב שג"ר:

עם האמת שלו, האמת נעשית עדרים-עדרים והולכת לה. ההיעדרות האמיתית של האמת היא כאשר היא הופכת להיות אמת של עדרים - לא אמת אחת כללית, דתה, שיכולה לשתף את כל השטיות ולהביא לשלום בין העדרים, אלא אמת שהופכת להיות עדרים-עדרים. אמת מו סופה להיות נעדרת, להיעלם ולהיחמק.

סג"ע"א

שהם רחמים לצולל. אָמֵר רַב פִּיבֵי בַר אֲבִי: הוּא סִיבֵי לְנַפְשֵׁי רַב כְּשֶׁהָ רִמְיָב אֲמִירָא וְגַמְרִי וְשִׁינְבִי עַל זַבְרֵי מַה וְעוֹשֶׂה קוּלִי. יִשְׁתַּדְּקֵי, לֵאמֹר כִּשְׁוֹהָ מַעְרָפָא. וְגַמְרִי דְאֵי רִמְיָב אֲמִירָא וְשִׁינְבִי וְהַמְדִירִים אֵינוּ בַסְּמִירָא שְׁמֵא הוּא יוֹסֵב עַל הָאֲרָץ. שְׁלֵא כִדְבִירֵי וְשׁוֹרְקָן - סִיבֵי הוּא סִיבֵי מִשְׁתִּירָא (בא התש"ח). שְׁנֵאמֵר "אֲשֶׁרְקוּהָ לָהֶם וְאֲקַבְּצֵם" (וכריה י. ח). אָפֵר לֵיהּ

מצודת דוד

רש"י
 (ס) **אשרקה**
דהם. מִכֵּן הַטּוֹקִים לְמִינֵן אֹמֵר לְגַם לְאֵי טֹעֹפֵה
מִכֵּן: וְאֲקַבְּצֵם. לֵאמֹר הֵן לְעַמִּי: כִּי פְדִיתִים.

פרק שני הפדות והגאולה

ע"פ, הראויך לדעת בני דוגמא לנידון שלפנינו, אשר מזה תבין שאין להם להקשות קושיות כמו אלה על מעשה אלקינו, כי גבחו דרכי מדרכינו ולא מחשבותינו מחשבותינו. והעיקר, כי האמת עד לעצמו, כי המה שלוחי דרחמנא, ושתוק ואל חקשה קושיא לאלקינו, ודי לחכימא ברמיזא.

ואם תרצה, אראך ביתר ביאור דבוני הארץ האלה - אשר הם בעיניך כרשעי ישראל, ח"ו - הם הם מבשרי הגאולה, ועליהם רומם הש"ס דחולין הנ"ל למבשרי הגאולה. דרבנו הקדושים³⁴, בספר הקדוש "נעם אלימלך"³⁵, מונה את רשעי ישראל בשם עופות טמאים, וכתב עפ"י הקבלה דהמה העופות הטמאים הנזכרים בתורה (עי' "בכור שור" בכבא קמא³⁶, ו"חזרת חיים" בפרק חלק³⁷, שג"כ כתבו בן עפ"י הקבלה. ויען שאני כותב כעת בלי ספרים במחיצתי, כי אני כגלות פה עיר הבירה וטמון בירכתי הבית במקום מוצנע, א"א לי לציין המקומות בספרים הנ"ל). ועפ"י, הענין מבואר כהדיא, שחכמי הש"ס גילו לנו שסימן הגאולה יבא לנו ע"י עופות טמאים, ורשעי ישראל המה העופות הטמאים עפ"י הקבלה. א"כ, הרי לך בני, דכך באה בקבלה, וכמו שאמרו בש"ס "גמירי", ועל הקבלה אין להקשות מיד, וכמו שאמרו בש"ס הרבה פעמים "אם הלכה נקבל"³⁸, ואין להקשות מיד. והבן, כי זה כרורא דמלתא, ואקוה בני שתנחם דעתך בזה, ודי'.

ותהי האמת נעדרת

אחד מסימני עקבמת דמשיחא הוא נתיב הַאֲמֵת וְנִקְרָא (ישעיהו טו טו). נעדר פירושו לא נמצא. אבל הנמרא דורשת על כך מדרש שיש בו עוקץ מאד חד: אמר רב רב: מלמד שעשית עדרים-עדרים והולכת לה. (משהוין ז ע"א). אותה אמת נעדרת לא משום שלא היתה אמת, אלא משום שהפכה להיות עדרים-עדרים! כל עדר יש לו את האמת שלו, ומכיוון שכל אחד הולך דווקא

חולין

רקרא יא שמעני

לְמַעַנְהוּ: הַ אֲתֵּי הַנְּפֹס וְאֲתֵּי הַשְּׁלֵךְ
 וְאֲתֵּי הַנִּשְׁוֹף: הַ אֲתֵּי הַתְּנַשְׁמַת
 וְאֲתֵּי הַקָּאָת וְאֲתֵּי הַהֶם: הַ אֲתֵּי

שְׁבַשְׁצִים הוּא הַקָּרִי קוֹרְבָא. אָמֵר רַב יְהוּדָה: קָאָת הַנּוֹכַח בִּין הַנְּפֹס הַטְּמֵאִים (סס יח) - זו הַקָּרִי שְׁבַשְׁצִי. וְכִיחַס לְרַחֵם הַנּוֹכַח בְּאִתּוֹ מִסְרִי, אָמֵר רַב יוֹחָנָן: לָמָּה נִקְרָא שְׁבַשְׁצִי מִיּוֹן שְׁבַא רַחֵם לְאַרְץ כְּפֹא רַחֲמִים לְעִילָם. שְׁוֵיָא כֹּא מִסּוֹךְ לְעֵנַת הַבְּשִׁיטִים.

זכריה י

וְשִׁמְחוּ יִגְלֵי לָפֶס פִּיהוּה: הַ אֲשֶׁרְקוּהָ לָהֶם
 וְאֲקַבְּצֵם פִּי פְדִיתִים וְרַבְּנוּ פְּמֹו רַבְּנוּ:

יב. ידעתי בני ידעתי, כי חוקשה לך קושיא גדולה על דברינו. אם כן הוא, שהבני שנעשה בימינו בארץ הקדושה הוא סימן ואות על הקץ שקרב לבוא, ואתחלתא דגאולה, איך יתכן שרוב בני הארץ המה לדאבונינו מחללי שבחות ועוברי עברה, ר"ל, וכמעט אשר בני הארץ המה כערה³⁹, ואך יתכן שהכורא כל עולמים יעשה אתחלתא דגאולה ואת וסימן על דיהם, הלא קושיא⁴⁰ מגלגלין זכות ע"י זכאי? אהובי, בני, קושיתך עצומה לכאורה, אבל הסכת ושמע לדברי. דע בני, כי מי יעמוד על מפעלות חמס דע"ס⁴¹, והנה זה אלקי עולם כורא הכל, ומאתו כל אשר נעשה בארץ, ועמקו מחשבותיו, מסכת סיכות וגולגלים, וקושר נימא בנימא, עד שיתקיימו גזירותיו למטה בעולם החתחון - הוא ידע ומכין למה כח דוקא כאלו לעשות אתחלתא דגאולה, ואת וסימן לטובה על ידיהם. ולרווחא דמלתא, כא וראך דוגמא, גמרא מפורשת בחולין (דף סג"א), לגבי עופות טמאים. שאומרת הגמרא: "רחם - זו שרקק. אי"ד יחתן: למה

הרי, דבשורת הגאולה דלעתיך הדיה ע"י עופות טמאים. ומה תאמר בני על זאת, ותקשה ג"כ ככה קושיא לאלקינו, למה יעשה כזאת לבשר לנו את הבשורה היותר גדולה שאנו מצפיין אליה בכליון עינים וכלל אֹת נפשינו ע"י עופות טמאים דוקא, הלא יתיר היה מן הראוי לעשות זאת ע"י עופות סהורים, לגלגל זכות כזאת ע"י זכאי⁴² וסוהר ולא ע"י טמא. אלא האמת היא כאשר כבר אמר איוב: "יִתְקַדֵּר אֱלֹהִים מִפְּאֵי"⁴³, מי יחקר פעולותיו ומי יעמד על דרכיו, אלקים הבין דרכי⁴⁴ למה דוקא עשה שליחותו בכריה זו, ובהדי כבשי דרחמנא למה לך⁴⁵.

וְיָקָרָא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְיָקָרָא
 אֱלֹהֵינוּ וְיָקָרָא אֱלֹהֵינוּ
 וְיָקָרָא אֱלֹהֵינוּ וְיָקָרָא
 אֱלֹהֵינוּ וְיָקָרָא אֱלֹהֵינוּ
 וְיָקָרָא אֱלֹהֵינוּ וְיָקָרָא
 אֱלֹהֵינוּ וְיָקָרָא אֱלֹהֵינוּ
 וְיָקָרָא אֱלֹהֵינוּ וְיָקָרָא
 אֱלֹהֵינוּ וְיָקָרָא אֱלֹהֵינוּ

חידושי אגדות

מלמד שחטם הקב"ה (מ"ב ע"א) תנא דבי ר' מכל מין ומין זכר, לא יסמאל ואת החיה אשר שהיו קשים כל כך לזבין תאכלו מלמד שחטם הקב"ה חיות סתורות וסמאות. מכל מין ומין והראה לו דגא הכתוב מפרש בפי' למשה וא"ל זאת אכול וזאת אייה מין סתור ואיזה מין לא תאכל. טמא. רק מפני שהשיי הראה למשה כל דבר בטעם שלו, ואילו סימני בהמה סתורה, אע"פ שיש סימנים איות סתורה ואיזה טמאה, מכל מקום דבר זה אינו עיקר הטעם. שאין הטעם שהבהמה היא סתורה בשביל שיש לה מפרסת סרסח, דלמה בשביל כן סתורה, ואין הבהמה טמאה בשביל שאין לה מפרסת סרסח, אבל דבר זה סימן בלבד. השיי היה רוצה להראות למשה עיקר הדבר מצד עצמו, ולפיכך חסס כל מין ומין, כלומר זה סתור כי הסתרה חולה במה שהיא זה המין שאינו מרוחק מן השיי הוחסם אותו, והטמאה חולה במה שזה המין הוא מרוחק מן השיי הוחסם אותו, ודבר זה סתרה בעצם וטמאה בעצם, ולא בשביל הסימנים שאינן רק סימן בלבד, אבל עיקר הטעם מה שהמין מרוחק מן השיי, ועוד חרע כי הדבר כמו זה כדכתיב (ויקרא י"א) להוביל בין הטמא ובין הסתור הוא ניכר עד שהוא נבדל מן האחר לגמרי, ולכן אמר שהטם השיי כל מין ומין והראה לו עד שנבדל זה מה זה גבוה.

וְיָקָרָא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְיָקָרָא
 אֱלֹהֵינוּ וְיָקָרָא אֱלֹהֵינוּ
 וְיָקָרָא אֱלֹהֵינוּ וְיָקָרָא
 אֱלֹהֵינוּ וְיָקָרָא אֱלֹהֵינוּ
 וְיָקָרָא אֱלֹהֵינוּ וְיָקָרָא
 אֱלֹהֵינוּ וְיָקָרָא אֱלֹהֵינוּ
 וְיָקָרָא אֱלֹהֵינוּ וְיָקָרָא
 אֱלֹהֵינוּ וְיָקָרָא אֱלֹהֵינוּ

כשרות בעלי החיים איננה תלויה בסימני
 הטהרה שלהם אלא במידת "ריחוקם" מהקב"ה

אומרת הגמ' במסכת חולין דף מ"ב ע"א: "זאת החיה אשר תאכלו מלמד שתפס הקב"ה מכל מין ומין והראה לו למשה ואמר לו זאת אכול וזאת לא תאכל". ותמה הדבר: לשם מה צריך היה להראות למשה את החיות הטמאות והסתורות? הרי ניתן סימן ברור "כל מפרסת פרסה ושוסעת שסע פרסות מעלת גרה כבהמה אותה תאכלו" (ויקרא י"א ג'). שאלה זו שואל המהר"ל ותשובתו לכך מעניינת: הקב"ה הראה למשה את הסיבה שבגללה נאסרו בעלי חיים מסויימים באכילה, ואת הסיבה שבגללה הותרו האחרים. אותו המין שהוא "מרוחק מן השיי" נקרא טמא (ואכילתו משימעה לרעה על הנפש), ואותו המין "שאינו מרוחק מן השיי" נקרא סתור ומותר באכילה. ומשה רבינו ראה את הסיבות לכך שכל מין ומין רחוק יותר או רחוק פחות מה'. אי הפרסת הפרסה איננה הסיבה לאיסור האכילה אלא סימן בלבד. סימן היכר לאותם בעלי חיים הגסים בטבעם ומרוחקים יותר מהאחרים מן הקב"ה וריחוק זה הוא הסיבה לכך שנאסר באכילה. לסיכום: לא חוסר הפרסה גורם אלא טבע בעלי החיים הוא הגורם שנאסר. והפרסה וכן העלאת גרה הינם סימני היכר חיצוניים לאותם בעלי החיים שהם סתות רחוקים מהקב"ה ושלכן הותרו באכילה.

וְיָקָרָא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְיָקָרָא
 אֱלֹהֵינוּ וְיָקָרָא אֱלֹהֵינוּ
 וְיָקָרָא אֱלֹהֵינוּ וְיָקָרָא
 אֱלֹהֵינוּ וְיָקָרָא אֱלֹהֵינוּ
 וְיָקָרָא אֱלֹהֵינוּ וְיָקָרָא
 אֱלֹהֵינוּ וְיָקָרָא אֱלֹהֵינוּ
 וְיָקָרָא אֱלֹהֵינוּ וְיָקָרָא
 אֱלֹהֵינוּ וְיָקָרָא אֱלֹהֵינוּ